

עין משפט
נר מצוה

יד א מ"י פ"ב מהל'
 סוטה הלכה ה:
 מזו ב מ"י פ"ח מהל'
 תרומות הלכה ו
 טוש"ע אה"ע סימן קסו
 סעיף ט:

1. וְאֵת כִּי שָׁטִית תַּחַת
אִישׁ וְכִי נָטַמְאֵת וְיָתָן
אִישׁ בְּךָ אֶת שְׂכָבְתוֹ
מִבְּלַעְדֵּי אִישׁ:

במדבר ה כ

[illegible]

כד:

ד'ת' מיהו היכא דמני למדרשיה להעמיד קבלתו או ספרתו דרשני ליה ובהא פליגי מאן דאית ליה דאמר דצרה ומאן דאית ליה דצרה ומאן דאית ליה דצרה אין לו כח להוציא יתור הלשון ממשמעות וחס ונאמרו ענין לגופו אלף כיצד דלמוני וממיר דצרה אמר ד'ת' ולא נאמרו אלו ממשמעותו דלאו קרא יתירא והוא להכי פריך צפ' השאל (צ"ת) הינחא למ"ד ולא ד'ת' אס כן יגנג קרא יתירא הוא ולא איתו ענין וגיגיה ללגנניה נתנו ענין לצדיקה דינגג וגיגיה משמע ולא צדיקה אלא למ"ד דצרה מורה א"כ לאו קרא יתירא הוא מאי איתא למימר ובפרק שמוטע המשעלה (נחמס דף ק:) אע"ג דלמרינן "ומדא"ר ר' יוסף אית איש איש דצרה מורה היכא אית איש נמי דצרה מורה והוא מני למדרשיה שפיר חדא לדצרה מורה ואידך לרצוא דאיש איש משמע שפיר כל רצווי כרבי יונתן דהכא דרשיה האי איש איש דכי תשעיה לרצוא דאיש איש כי יקנל לדצרה מורה (ה' רבי יוסי יתל) למדרשיה איש איש דשחוי מון לרבות שמוטע אלא משום דכתיב איש איש דשחוי מון ואיש איש דמעלה בזמן צדע ענינא מהדר נמי למדרשיה צדע ענינא וסוגיא דרש' דרש' (דף ג.) כ"ץ לפרושי הכי דמרצין

מנזיר להזיר לעשות כינוי מזיות כמזרות וידות נדרים נדרים
ומקושקש נדרים למזרות דכמיז לעדוד נדר מזיר להזיר וקא דייק מ"ש גבי
מזירות דכמיז נדרים מזיר להזיר נדרים מזיר לעדוד נדר האישא למה לי אי
נכתב נדר לעדוד דכמיז מזיר להזיר דקאמחמה קאז כר"ך האישא
השחא דכמיז לעדוד נדר ד"ת ופי' כיון דלא שינה קרא דכמזירות
י"כ דברה כלשון בני אדם ולא קרא יחירה הוא למדרש מיניה לרבות
בימינו ודיות משמעות דקרא לא נפקא אלף מייסוד דקרא ובלא קרא
יחירה לא מסתבר דכמזירותו ולמימר דלייבז קוונס כמו שיחמא
מקרא יחירה ולא דמי לבניו האם דמכניז איש איש אפילו נמי ד"ר
דקמני בשבועות (דף לה) ועוד דכינוי כמיז כזהוא קרא דמזכר
נדרים הניחא למ"ד ד"ת דלכנייה לא כר"ך למדרשהי וכו' והכי לא
ישמעאל ששלח עולמא בוותיק כמזיר ל' דברה מורה והשא שמי מכדי נכ
והאליז בת חורין אלמא אפילו למחל דאית לי ד"ת דרשינן ליה משום
א"ר סבתא היכל ולא עקר לי משמעותיה כגון יבז דכמיז כזהוא
מציאות (ב"מ דף לה) והשב ששלח משלח הוכח כדמיז שדאי תעז
כולי עולמא מודו כזו דרשא דידה לא עקר להו משמעותיה והא
ד"ת דרש בפ' ד' מחוסרי כפרה (בימות דף גא) והפדה לא נפתת
דל"ר אליעזר איש איש ד"ת דרש להו רבי עקיבא לרבות העלו
שד"ר עקיבא חכמי צבור"ן מכתש לעוה"ב וזי משמע נמי קאמינ'
ד"ת ולרבי עקיבא אם ראה מוטב ואם לאו תראה אצל ר' ישמעאל
(בימות דף גא) נמי וכן ר' אלעזר ב"ע פסק קמא דקידושין (דף
ד) תרימות דכפרתס האם טעמא ול' אלעזר בר' יוסי ברש חלק'
יבא יא' הא כמ"ד ד"ת הא כמ"ד ול' דברה מ"ד האם דברה
וכו' י' ר' יונתן הא איש איש מא' עבד ליה וכו'. תמה
אית לן למימר דפליגי בזה נמי דר' יאשיה לית ליה דלשת חרש
ל"ב. הני לישינ דפליגי בזהא על יבמתו (בימות דף נה) בשומרת
תבומה משום דכבר אכלה אכל לענין להשקותה ולירורא ולעומא
וולא א"ש אי הכי ובפרש"י לא גרס והוא לא שבו הגירסא אלא
בשמואל דאמר לא קנה אלא דבריהם בוי'. תמה כיון ד
הרי הא כלשמו לאותן דברים א"כ מ"מ דרבי

ידדיה שומרת ים נמי ציאה ידידיה היא ומתנקט על ידו וכ"ש
ויומרת כשמואל הא מסיק דלפיו רב דהו אחי מלמיהו אליהו ו
העבא על יצמתו (דף נח.) מוקי על נמי אלא דתנן ^א [נמן] שלא שטיח
ו' הכא ומקשה דמיר הוא נעמא אלא לרב האמר רב קנה
אמר ^א **רב** אנה דמיר **אפי'** ^א **רבי** יומתן. לרבה דהכי פירושו
לרביי משום דכתיב הכא תחת אישך דמשמע שבו עליה לשם
רבי' ואף הוה שפירש לשמואל ההיא דלשטריך רבי יומתן למעוטי שום
קרא מיהא מימי דבעינן אשמו טפי ויענין השקאה מלענין קיני
אזא אשמו ירושלמי ארוסא לא שותה וישקנה גזירה הכחוש הוא והביא
אשמו אפי' מקטא אשמו ר' יודן בעי כמה דמירמ תמן וקינא
ותחת אישך אפי' מקטא אישך היך עבדיה קינא לה ועודה ארוסה וכח
ונסמרה משקה אותה על קיניו קינא לה ועודה ארוסה וכמה ונס
ועודה שומרת ים וכמה ונסמרה ודע דה תאא בכתובתה ואם לאו
לאו ולא הספיק לכונסה עד שמת ונפלה לפני אחיו אינו משקה אותה
ומות ונפלה לפני אחיו וכמה ונסמרה משקה אותה על קיניו :
ושומרת ים ליט להו נמי אימחא דעבלה דהא בעליהו לאו גביי

שמוס. לקוי בתמיהו לז: האי תחס אישה. בתראה האמור בסוק
הפרשה זאת מורת הקדמות וגו' ^א: להקיש אשה לנפש. ברייתא היא
בשיליה פרקין והסם מפרש למאי הלכתא: הני קראי. דממעטי
לרוסה: מנעלי אישך. שמע שבנלה נתן זה את שבתו קודם
לסמירה זו: משנתא לה. דלאיטריך
למעטי ארוסה מקרא אחרינא ולא
ממעטא ^א מהסם: כגון שצא עליה
ארוס צביט אביה. צונות: צביט
חמיה. לאחר שמת אחיו: שורמס יבם
קריי לה. דקאמרת דלח משתה היא
אשמו מעלייתא היא צביטא זנות:
דחא אמר רב. ציבמות קנה לכל
דמקו: דחא על יבמתו בין שבווג בין
במיד דהיינו צונות קנה ולאמר רב
קנה דהיינו ממנו קנה לכל אב כהן
הוא מאכילה בתרומה ויורשה ומיטמא
לה ומסקה ופוטרה בגט בלא חליטה:
כשמואל הא דלחת קרל למעטי
כשמואל דאמר לא קנה אלא לדברים
האמורים פפרשת בימה לבוס על דהא
אחיו נתחלתו ולפוטרה קנה דהא
דקיני לה יבם צביאה כל דהו מיבמה
יבא עליה ^א. נפקא לן דלח כמי יבמה
יחננה לו לנשה אלא יבא עליה ולקחה
לו לנשה ואשמעינן דביאתו עליה הני
הן ליקומי האישות שלו הלכך נקדינן
לדאמרת דכך פרשתא רבינו קרא

נשאלו: האם כלל נמדיי אחרים לא נשאלו? ומה אמר בפשטא פטור חליצה ע"י יבום ויזקק על סם אחיו שז"ש את נכסי אחיו ואחיו נשאלו: עמו? לימא ד' דלמר קם לכל קרבי דלמר דלמר שזמרת; שזמרת ואוקימנא דבא עליה: אנה דלמרי אפילו דרבי יונסן כו'. וכל שכן דרבי אשה, וזה דלגיטריין דרבי יאשה לרבי מנאס איש לאו דוקא אלא אסמכתא בעלמא ועיקר קרא לאשת חרש שזמרת: ושאל

רצון וכן אם יאמר הריני או אהא כמו שיאמר הריני נזיר הלכך לרץ
 אחרון כעניין אשכנז דכתיבי בקרא כמו אל צבאות אהיה שדי כל הני
 ס איש איש כי יקלל אלהיו (ויקרא דה) והיינו דלמנרי' הסם גריס
 צפ' ד' מחוסרי כפרה (בכחות דף יא.) דאמר ליה ר"א צ' לרבי
 יא קרא כי לא חושבה לפרס לא נדרשתי למה לי ש"מ להציה שפחה
 יצא דקרא וינמן וינמן וינמן דה"ה דרשנין ליה נמן להעמיד בקלתן
 צה ודרשנין מיניה אצידה משום כפל הלשון הלכך כל הני דפרק אלו
 הקים תקים מות יומת השב תשיב חבל תחבול פחה תפתח נמן תמן
 ירעין הינחא למי' לא אמרי' ד"ת היני ר"ע דלא אשכחיה דקאמר
 פדויה ואינה פדויה ובפרק הערל (יבמות דף ע.) בשמעמיה קמייחא
 גריס חלק (סנהדרין דף ט.) ובפ' ד' ימיות (סנהדרין דף טז.) תכרת
 יין עומדין (בבבא דף טז.) אם אלה תפסה דלרבי ישמעאל דאמר
 נזיר בכל דוכתי ד"ת כגון הני דפלגי אדר"ע ובפ' ד' מחוסרי כפרה
 ובפרק אלו מציאות (ב"מ דף לא.) גבי הענק תעניק לצד מההיא
 דרין דף ט.) והא דאמר בפ' אלו הן הגוילין (מנחות דף ג.) בקרא אם
 יבא דאמר לה כדמפרש אציי הסם סתמבזרא כמאן דאמר דברה
 יצוי לרבי יאשיה מנליה והיקישא דאיש לאשחא לר' יונתן מנא ליה וכו'
 וכו' ור' יונתן למי לא דסומא אינא שומא: **דחאמר** רב קנה
 שנפלה מן הגשואין או מן האירוסין לא שייכא דוקא אלא לענין
 לא: **בספריים** גרס אי הכי לימא רב דאמר כרבי יאשיה
 ס פ' לימא רב דאמר וכו' ושמא בספרו לא היה כתוב אי הכי:
 ה מיהא לרבנים האמורים בפרשה לפטורה בנגז דריון שבה עליה
 לאימא ליה ארוסה משומרת יבס אי משום דלרובה דריון
 שיה לרב דאמר אלא דלמניא ביביל יונתן וכו' ומו' מנא דריון
 הן השקאה קפיד רחמנא דבעינן אציה לשם אישות וצבימות בפרק
 דרובה ושואה] שומרת יבס וכנוסה כגון דבא עליה יבס צביא אחיו
 ולא מתרץ גבי השקאה גזירת הכתוב דבעינן ציאה לשם אישות:
 ועוד לרבי יאשיה דמרב שומרת יבס דלמניא כותומיה והאי דלא תרין

שמות וכו' נח נריה נמימר דקרא חסמכתא בעמחא הוא כמו שפירש
 יום אסמכתא בעמלמא הוא תימנה נהי דלאו אשמו היא אלא מעטיה
 וצט דכמיז היציא האיש את אשמו (אלה) ה"ג קינזי כמיז וקינא
 אשם את אשמו ולא יקנא לה המורה אמרה וקינא את אשמו וקינא את
 אשמו וקינא את אשמו אפילו מקנא אשמו דכוותה חתת אישך
 ונסתרה משקה אותה על קינויו קינא לה עודה שומרת יצם וכנסה
 וידע דה תנא בכמותה ואם לאו תנא שלא בכמותה ^ו (קינא לה
 תנא שלא בכמותה) לא קינא לה בעלה ומת ונפלה לפני היצם וקינא
 לא נפלה לו אלא מחמת אחיו הראשון אבל אם קינא לה היצם וכנסה
 היתם דרית לה אימתא דבעי'. וא"ת הני דבעי למפסחא מארוסה:
 ניהו י"ל אפי"ה את ליה אימתא פן ירגשו בעליהן בפסחיתו:

(א) [לַקְחָן כו.] (ב) יְבוֹמֹת נָח.
(ג) [יַם שָׁקֶמֶת, ד] יְבוֹמֹת
(ה) [בְּמַדְרֵה ה] יְבוֹמֹת
(ו) נָח; (ז) מִבְּמִדְבַּר שִׁיל;
(ח) מִבְּמִדְבַּר.
(ט) [יְבוֹמֹת נג:] (א) דְּבָרִים
[הוּא,] (ט) יִי רִשְׁלִי ר' יוֹמֵן
[עַתָּה מֹלֵךְ, ב] עַתָּה שֶׁ
[הוּא,] (ז) [עוֹשֶׂה יְרוּשָׁלַיִם
לְמִלְכּוּת, ח] יְבוֹמֹת ז: ד"ה מִלְכּוּת
[וְיִי רִשְׁלִי, ג] [עוֹשֶׂה הַיָּם
לְמִלְכּוּת, ד] יְבוֹמֹת ט: ד"ה מִן
[יְבוֹמֹת, ה] יְבוֹמֹת.
(ג) [ל"ג כס"א וּבְיִדְוֹשְׁלִי
לְשִׁמְעוֹן, א] קִינָה לֵה עֲבֵלָה
וְנִסְחָה וְתִפְלָה לְפָנֵי הַיָּם וְנִסְחָה
וְנִסְחָה מִשְׁקָה אֶחָד ע"פ.
(ב) שִׁיר לְדָף כ"ה ע"פ.

קנה לכל. ציאת שוג
ומזיד (יבמות נח): צא
מן הביאות גרושות הללו
קנה לה לכל דבר ואוכלת
בתרומה מיד אם כהן הוא,
אפילו הלך למדינת הים ולא
צא עליה ציאה גמורה (שם
, טז).

[illegible]

(א) נראה ד"ל משא"כ
בארסוסה דאפי' למ"ד וכו'
דביאה שאחר קדושין נשואין
עושה היינו היכא דנתכוין
לקנות בניהל וז' אבל בשומרת
יבם אפי' הוי ביאת וכו'.
(ב) אול"ל משא"כ בשאר
נשואין.

(ג) לכאורה נראה דל"ל ולא אחיא לא כר' יונתן ולא כר' יאשיה וכו' וחסר בהעמקה התירוץ ע"ז.

